

HEGEDŰS ZOLTÁN:

PIPÁS ERDŐK ALATT

Szaladt velünk a kis parasztszekér.
Az úton csikorgott már a hó,
az odvas sziklából kibujt az éj:
a Jád völgyében vitt a kaptató.

Az égen ordas felhő bandukolt.
A Kőrös vize dermedezve állt,
széles jegén a holdfény kóborolt
s ezüstözte a roppant éjszakát.

A pipás erdők páráztak körül,
alattuk mentünk gyorsan, hallgatag:
— húsz tél időnyi rabságból, jelül
csupán e komor hallgatás maradt.

A két mokány ló fujtatva megállt.
A partra léptünk, ott tüzet verénk,
mint sötét vér, úgy bugyogott a láng,
és havas ormok borultak elénk.

A jövőt lestük, és a fürge, gyors
tűznyelveket, mi forrt és dohogott,
hazánknak sorsát... ó, mi furcsa sors!
Az ég pirult, s a nagy tűz lobogott.

S szaladt tovább a vén parasztszekér,
az úton csikorgott még a hó,
velünk futott a csengő téli éj:
a Jád völgyében vitt a kaptató.